

Cartes al Director

Mn. Joan Vallicrosa
Director «Ronçana»
Sta. Eulàlia de Ronçana

Voldria fer un petit comentari de l'article «De què us parlaré» aparegut a «Ronçana» de Maig-Juny.

...També he estat pensant-hi molta estona i en puc parlar perquè a la volguda Santa Eulàlia de Ronçana hi visc de vuit a nou mesos a l'any, i em cal dir, jo també crec que moltes famílies no fan ni volen vida de poble. Hi viuen, no conviuen.

Molt encertat l'article d'en Jaume Abril, és ben veritat. Ara, crec també que cal posar en clar, que els estiuiejants foren d'altre temps, avui són gent que, nats a Barcelona o no, cerquen viure; també els nascuts a Santa Eulàlia de Ronçana, van a cercar vida a Barcelona o Granollers; més clar: ho fan al revés.

Jo visc a la Primavera; sempre he dit i m'aferro que sóc un més del poble, i com jo d'altres famílies d'aquest indret. El problema és que això sembla que sigui un sacrilegi. Nosaltres, quan mal funcionava, però hi era, l'Associació de Veïns del poble, col·laboràrem amb ells, portàrem la M. Aurèlia Capmany, obrírem el Romea per la menudalla del poble, ens moguérem per la biblioteca, donàrem més de dos centenars de llibres, ens oferírem per tot a l'Ajuntament, al vell i al nou, nosaltres no fem política ni capelletes, col·laboràrem al Ronçana, donàvem un trofeu pel sopar, lliurem un trofeu per la festa major, rebem les caramelles, teníem el projecte d'un casal obert a tot el poble i rebérem un fre de l'Ajuntament, i perquè dir més coses, sols cal dir que mai en férem ostentació de tot això.

Ara jo pregunto: Som nosaltres que ens apartem o és el poble que ens deixa a part?

No vull ofendre a ningú, però en rebre «Ronçana» i llegir l'article, a la soletat d'aquestes terres mexicanes, tan lluny i diferent del meu ambient i de la família, no he pogut menys que fer sentir la meua disconformitat per un tros d'aquest article.

Repeteixo que no voldria que ningú es sentís ofès, no és el meu propòsit, sols vull clarificar quelcom.

Atentament el saluda.

Antoni Cortiella Santanach

Queretaro (Mèxic), 10 agost 1980

Associació de Veïns i Propietaris
Zona residencial «Can Mallorca»
— Sector Dr. Vázquez —

Distingit senyor director:

Com a ampliació dels contactes informals que vostè ha tingut amb diversos membres de la Junta Directora de la nostra Associació, ens plau d'informar-lo que amb data 24-1-80 (bé que notificada posteriorment) fou autoritzada per l'Excm. Govern Civil de la província la inscripció de la nostra Associació.

Aquesta respon a una voluntat de participació en l'afany d'aconseguir el més gran benestar i perfeccionament dels serveis comuns. No volem actuar separatament, sinó en i per a aquesta població, que estimem profundament.

A títol general, el nostre objectiu és que aquesta població assolixi el més alt grau de prosperitat i que se'ns permeti de col·laborar en aquest anhel, individualment i en col·laboració amb tots els seus estaments oficials, entitats de tota mena i, és clar, amb les altres associacions germanes.

A títol particular els nostres objectius més immediats són:

1.er Clarificació i resolució de l'actual i conflictiva situació urbanística. Hi ha suspensió de llicències i més d'un parcel·lista es pot quedar definitivament sense poder construir, i unes càrregues urbanístiques «desmesurades» ens poden afectar a tots.

2.^{on} Acabament, per part del promotor, de la infraestructura i els serveis de la zona residencial, clauvegueram, enllumenat públic, depuradora, etcètera.

3.er Assegurament de l'abastament normal de l'aigua potable, amb caràcter definitiu.

4.^{on} Senyalització en punts estratègics de la nostra «Zona Residencial», per tal d'evitar que, com sol passar, les nostres visites es perdin buscant-nos.

5.^{on} Retolació de carrers, amb noms i números.

6.^{on} Regularització dels serveis de correus, recollida d'escombraries i neteja pública (aquest darrer no existeix).

7.^{on} Neteja de parcel·les no construïdes.

8.^{on} Senyalització de límits de velocitat.

9.^{on} Establiment de normes de convivència.

10.^{on} Realització d'una zona esportiva i club social, individualment o conjuntament amb altres associacions, etc. etc.

Si és possible preguem la inserció d'aquesta carta en la Revista que vostè dirigeix tan magníficament i de la qual som lectors assidus; això a títol de carta oberta

a tots els estaments, entitats i associacions que col·laboren a, dins i per Santa Eulàlia, perquè conguin la nostra existència i l'esperit i desig de col·laboració i participació ciutadana, positiva i activa, sense que per a això hàgim de regatejar cap esforç.

Amb el nostre agraïment profund per la seva atenció, reiterem la nostra felicitació i el saludem molt atentament.

PER LA JUNTA DIRECTIVA

Firmat: Josep Lluís Vich Casas
President

Sr Director de Ronsana:

Aquesta carta no ve de l'Índia. L'escriu amb gran alegria de part meua des de Santa Eulàlia i saludo a tots els Santaeulaliencs amb gran afecte i amor.

Ja que veig que el Sr. Condís en el seu últim article parla d'un gos i de la Transmigració de les ànimes —que sembla tenir quelcom d'atractiu per a molts— us diré el que passà un Primer d'any per allà els anys seixanta i escaig.

Els catòlics celebraren el Nou any amb una vetllada a l'Institut dels ferroviaris a Rajkot. I sortí un actor que contà el següent:

Un recent casat perdé la seva mare. Desitjós de saber d'ella anà a consultar un «Joshi» que deia saber el passat, present i futur. —«On és la meua mare ara?»— li preguntà. —«Es una gosseta, s'ha reencarnat en forma de gossa i ronda per la vora del riu», fou la resposta. Diligent i ansiós de retrobar sa bona mare anà a la ribera del riu i s'endugué a casa una gosseta afectuosa que hi troba. Digué a la seva muller: «Es la meua mare reencarnada, saps?, guarda-la i alimenta-la bé, i fes-li un jaç, al dessota de l'escala». Així es feu. Un dia en tornar del treball no trobà la gossa dessota l'escala, on solia trobar-la diàriament remenant la cua d'alegria pel seu retorn. Renyà a sa muller per la seva negligència. «Es la meua mare» li anava repetint.

La muller contestà que ja estava acostumada al lloc i tractament i que ja tornaria sens dubte. Més ell continuava desconsolat.

Un moment després la muller li digué: «Mira, la teua mare és aquí fora, i pel que sembla ja ha trobat a ton pare».

En una bona explicació pels que van entusiasmat per la Transmigració. No us sembla?

J. Travessa

NA

ERIA

1 80

NA